

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.896 van 30 augustus 2011
in de zaak A. 193.473/XIV-31.265**

In zake : Rima BOGATIRIOVA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stany Buysse
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.843 van 18 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4811 van 30 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Stany Buysse verschijnt voor de verzoekster, en attaché Sara Bottu, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 22 september 2004 België binnen en verklaart zich op 31 juli 2008 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 februari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 maart 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 18 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 57/6 en 57/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op. Zij licht dit als volgt toe:

“Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Omdat bij arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 heeft de Raad van State er aan herinnerd dat volgens voormeld artikel 57/9 de Adjunct-commissaris enkel de bevoegdheid heeft om een beslissing overeenkomstig voormeld artikel 57/6 te nemen indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verhinderd is.

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de Adjunct-commissaris deze beslissing genomen heeft omdat de Commissaris-generaal verhinderd zou zijn geweest. De bestreden beslissing werd noch ondertekend "voor" de Commissaris-generaal, noch verwijst ze naar de bepaling die de afwezigheid of verhinderd van de Commissaris-generaal regelt.

Zodat de Raad in casu diende vast te stellen de bestreden beslissing niet werd ondertekend, hetgeen kan leiden tot de vernietiging van deze beslissing.

De Raad diende derhalve noodzakelijk minstens de debatten te heropenen teneinde deze vaststelling te onderwerpen aan een tegensprekelijk debat.”.

5. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoekster het volgende:

“Artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat Artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder meer stelt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd:

om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;". Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De bij artikel 57/6, 1" tot 70, omschreven bevoegdheden worden uitgeoefend door de Commissaris-generaal of, als deze verhinderd is, door een van zijn adjuncten".

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

"In geval van afwezigheid of verhinderd duidt de Commissaris-generaal de adjunct aan die hem vervangt.

Terwijl de verwerende partij de beslissing door de Adjunct-commissaris laat betekenen

Zodat bij ontstentenis van een uitdrukkelijke aanduiding is de adjunct met de meeste anciënniteit de vervanger van de Commissaris-generaal. In geval beiden dezelfde anciënniteit bezitten, vervangt de oudste adjunct in leeftijd de Commissaris-generaal."

Bij arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 heeft de Raad van State er aan herinnerd dat volgens voormeld artikel 5719 de Adjunct-commissaris enkel de bevoegdheid heeft om een beslissing overeenkomstig voormeld artikel 57/6 te nemen indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verhinderd is.

Terwijl nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Adjunct-commissaris deze beslissing genomen heeft omdat de Commissaris-generaal verhinderd zou zijn geweest. De bestreden beslissing werd noch ondertekend "voor" de commissaris-generaal, noch verwijst ze naar de bepaling die de afwezigheid of verhinderd van de commissaris-generaal regelt.

Zodat Raad in casu vast dient te stellen dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend en dus de vernietiging van deze beslissing dient te bevelen gezien zij onwettig is.

Dat het middel derhalve gegrond is.

Dat verzoeker ook aantoont dat er een schending is.

Er is een schending van de wet en een machtsoverschrijding.

Dat de motivatie in de bestreden beslissing, die besluit tot de ongegrondheid van verzoekers ingestelde beroep, niet afdoende en onwettig is.

Dat de bestreden beslissing volgens de wet en hogere rechtsnormen zoals reeds uiteengezet hierdoor schendt.

Dat verweerder derhalve een fout maakte en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, niet afdoende motiveerde en de wetgeving schond.

Dat de verzoeker kennis neemt van het verweer van verwerende partij. Dat dit verweer geen afbreuk doet aan de opgeworpen middelen in al haar onderdelen. Dat verzoeker volhardt in zijn middelen."

Beoordeling

6. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet vermeldt de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl artikel 57/9 betrekking heeft op de uitoefening van die bevoegdheden door zijn adjuncten. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft betrekking op de vervanging van de commissaris-generaal door zijn adjuncten. Die aangehaalde bepalingen hebben dus betrekking op de beslissingen van de commissaris-generaal of zijn adjuncten maar niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Daarenboven vormt de ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, een substantiële onregelmatigheid die de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoekster dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoekster heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Zij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld. Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve. Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

B. Tweede, derde en vierde middel

7. Inzake het tweede, het derde en vierde middel dient te worden gewezen op artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, dat als volgt luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”.

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven.

De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering. (...)

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vervat in het verzoekschrift.”.

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie.

8. Te dezen neemt de memorie van wederantwoord met betrekking tot het tweede, het derde en het vierde middel niet de vorm van een samenvattende memorie aan. De verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat zij “de eer (heeft) volgende middelen voor te stellen”, waarna zij enkel het eerste middel uiteenzet en vervolgens stelt dat zij kennis neemt van het verweer van verwerende partij, dat dit verweer geen afbreuk doet aan de opgeworpen middelen in al hun onderdelen en dat zij volhardt in haar middelen. De verzoekster vermeldt het tweede, derde en vierde middel niet eens, laat staan dat zij de uiteenzetting ervan herneemt, samenvat en/of aanvult.

Derhalve dient over het tweede, derde en vierde middel geen uitspraak te worden gedaan.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig augustus tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen